

ρά, τὸν Καρμαπουκαλο, τὸ μέτωπό του ;...

—'Η ἀν.ηλιά δὲ ἐνε. ἴ. ε.π.ε.

Καὶ γρίοις λιγάκι στὰ ἀριστερά. Ἄλλὰ ἡ πυρὰ τοῦ μετώπου δὸο πῆγαινε καὶ δυνάμω. Ἐγίνετο φωλιά, καμίν, ἀναμμένα κάθοντα ἴ.ε. Δέκα λεπτὰ, δώδεκα λεπτὰ, ὁ βιολιτζῆς δὲν βατοῦσε πεί. Τὸ μέτωπό του ἔκαγε, πὸ κόντενε νὰ ζουφλαθῆ. Μὰ δάγκωσε τὰ ἔθνη του, βα-στήχηρε, καὶ χ.υποῦσε καὶ χτυποῦσε, δοξαριεὺς ἀγριεὺς τώρα, παλαβέ, τραχεῖς καὶ ἀσυνάρτητες. Κουνοῦσε τὸ κεφάλι του ἐδῶ κ' ἐκεῖ, νὰ πάη λίγον ἀέρα, μὰ τὸ κακοὶ δυνάμω. Δίγο ἀόμοια καὶ θάτετε κά-τω. Δὲν μπορούσε νὰ κρατήσῃ τὸ βιολί. Πειθαίει τέλος τὸ δοξάρι σὲ μὰ ἀρη, σπράνεται ἀπάνω σάν ἀγριεμμένος καὶ σάν παλαβός, ξεκοί-λαίει τὸ ἑκατοστάρικο ἀπὸ τὸ μέτωπό του καὶ τὸ ρίχνει στοῦ Φίνου τὸ τραπέζι.

—Πάρ' τὰ λεπτὰ σου... Ἐντικῆθηκα ἴ.ε.

Μὰ τὸ μέ.ωπὸ τοῦ ἦταν κόκκινο, φωτιά, σάν πυρομένο, σάν ἀνα-μένο φανάρι, κατακόκκινο ἴ.ε.

Τὴ, ἀραγε, εἶχε σημάδι ;...

Τίποτα τὸ σοβαρὸ ! Ὁ Φίνος τὸ ἑκατοστάρικο τὸ εἶχε κολλήσει ἀτά-νω σ' ἐνα...ἐκδόριο, καὶ τὸ ἐκδόριο στοῦ Καρμαπουκαλοῦ τὸ κεφάλι ἴ.ε.

Ἀπὸ κ' ἴνη τὴν μέρα σ' ὄλες τὶς ρουγιές τῆς Χώρας καὶ τῆς γειτο-νιάς τὰ τρίστρατα καὶ τὶς ἑσθές, ἀκούγονται ὁ ἕμος :

Ἄν κατεθῆς ἀπ' τὸ χωριό,

στὴν Κόρθο καμιά μέρα,

μὴν πάρης ταμποκιέρα.

—Κάτιζε μόν' ἀέρα....

Ἐφρούαξεν ὁ ἰπομοιχαρξος.

—Μορὲ ἅμα τὸν πᾶσο θὰ τὸν σχίσω ἴ.ε.

—Ἔνοια σου, ἀπαντοῦσε ὁ Φίνος, καὶ σὲ λίγο θὰ τὸν πιάσω ἐγὼ ἴ.ε.

Καὶ πρόσθετε :

—Στὸ μάγκανο ἴ.ε.

Καὶ τὸν ἔπασε στὸ μάγκανο.

Ἐβάλε νὰ πούνε τοῦ ἰπομοιχαρξου μουτικά, ὅτι στὴν τάδε τὴ σπη-λιά καὶ ἀκριβῶς στὴν τάδε τρίτα, ὁ Φίνος ἔκρυβε ἄψθονο κατῶ, λα-θραῖο ! Κατῶ πὸ νὰ γημῖσις δέκα χιλιάδες ταμποκιέρες καὶ νὰ μὴ χωράη ἴ.ε.

Πῆγε νὰ τρελλαθῆ ὁ ἰπομοιχαρξος ἀπὸ τὴ χαρὰ του. Καὶ γιὰ νὰ μείνῃ ἡ δόξα σ' αὐτὸν μονάχα, καὶ νὰ μὴν πάρουν καὶ ἄλλοι τὴν χρη-ματικὴ ἀμοιβή, κίνησε νὰ πάη γιὰ νὰ κατάσῃ τὸ λαθραῖο, μοναχός. Οὔτε χωροφύλακες μαζὺ του, οὔτε ἐνομοτάρχες, οὔτε τίποτε... Δὲν περισεύει τίποτε ἀπὸ τὸν Κατετάν - Μασσέλα ἴ.ε.

Νὰ ἡ σπηλιά, νὰ τὰ σημάδια καὶ νὰ κ' ἡ τρίτα, ὅπου κρύβεται ἡ δόξα, τὰ γαλιόνα καὶ ὁ θησαυρός ! Βάνει μέσα τὸ χέρι του ὁ Μασσέ-λα καὶ πασπατεύει. Ἐτριεῖ κατὶ τὸ ξηρό, ἅμα τὸ ἀγγισσε λιγάκι. Τὸ τραβήξε. Κατῶς ἴ.ε.

—Θεὲ μου ἴ.ε. Μέγα λαθρεπιπόριο κατῶ ἴ.ε.

Ἐἶδε τότε τὰ γαλιόνα του ἀπάνω στὸ πηλιό του, νὰ αἰξάνουνε, νὰ βγάξουν παραλάδια, νὰ γίνονται γαλιόνα λοχαγοῦ καὶ νὰ πλαταίνου-νε ἔπειτα καὶ νὰ χοντραίνου σὲ γαλιόνα ταγματάρχου καὶ ἔχει ὁ Θεός ἴ.ε. Ἐἶδε τὰ ἑκατοστάρικα τῆς μουθοῦσας του νὰ γίνονται χιλιάρια. Ἐ-ἶδε τοῦ πορτοφολιοῦ του τὶς δραχμῆς νὶ γίνονται πενιόλιρα καὶ εἶδε, καὶ τί δὲν εἶδε, μὲ τὴν ἀναμμένη φαντασία του.

Καὶ μεθυσμένος ἀπὸ τὴν εὐτυχία καὶ ἀπὸ τὴ χαρὰ, ἐβούηξε πὸ βα-θεῖα τὸ χέρι του μὲ δύναμη μεγάλη, γιὰ νὰ σῆρῃ ἔξω ὄλους τοὺς σά-κουους τῶν λαθραίων, πὸν βαθεῖα κρηβόντουσαν ἴ.ε.

—Χά ! ἔπετε ἱκανοποιημένος. Σὲ τσάκωσα, Φίνε, ἐπιτέλους ! Δὲν τὴν γλύτωσες ἴ.ε.

Μὰ δὲν πρόφτασε νὰ τὸ εἰπῆ ὀλόκληρο, καὶ ἐκράσα πᾶστρε ὁ ἴδιος.

Τραβάει νὰ βγάλῃ τὸ χέρι του ἀπὸ τὴν τρίτα, μὰ κατὶ τὸ κράταγε γερά, σφιχτὰ ἴ.ε.

Ἄρσιος νὰ γονάξῃ :

—Βοήθεια, βοῆ χωριανοί ἴ.ε.

Ὁ Φίνος κ' ἡ παρὰ του, πὸ ἦσαν ἐκεῖ γύρω κρημμένοι καὶ παρα-κοιλουῖσαν, ἔτρεξαν καὶ τὸν γλύτωσαν. Οἱ ἴδιοι εἶχαν στήσει τὸ δό-κκινο καὶ τὸ εἶχαν σκεπάσει μὲ λίγα φύλλα ἀπὸ ἀχρηστο κατῶ, πὸν πῆ-ραν γιὰ τὴν μελίγρα ἀπὸ τὸν γεωπόνου... Οἱ ἴδιοι ἀρῆσαν νὰ διαδοθῆ πὸς κρηβῶνα μὲ μεγάλη ποσότη ἀφορολόγητο κατῶ ἐκεῖ, κ' ἔπειτα κρύφτηκαν γιὰ νὰ κάνουν χῆμα.

Ἀπὸ τότε ὁ ἀστοχημικός δὲν καυχῆθηκε γιὰ τίποτε κ' οὔτε ξαναζή-τησε φανέρνα τοιγαράμω ἀπὸ τοὺς χωρικοὺς, γιὰ νὰ τοὺς πάη τὶς κα-πσοκαῖουλες. Μόνον ἀπὸ τὸν Φίνου ζηταίει ταγαράμω, τώρα πεί, καὶ σάν τὸ στρέβει καὶ ζηταίει καὶ τὴ φωτιά, τοῦ λέει :

—Μορὲ Φίνε, ἐσται...φίνος μακαρῶς ἴ.ε.

Κι' ὁ Δημητρός ὁ Φίνος χαμογελάει κ' ἀποκρίνεται :

—Εἶμαι ἴ.ε.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΑΓΓΛΙΔΕΣ ΠΟΙΗΤΡΙΑΙ

ΠΟΡΤΟΓΑΛΙΚΑ ΣΟΝΕΤΑ (*)

ΤΗΣ ELISABETH BARRETT BROWNING

Vf.

Τὰ δῶρα πού μου χάρισες εἶνε πολὺ μεγάλα,
Ἄτιμητα, θαυσιλικά. Ἐγὼ τί νὰ σοῦ δώσω;
Τ' ἀμέτρητα μαλάμματα ἐπήρες τῆς καρδίας σου
Καὶ τὴν ἀγνή πορφύρα τῆς καὶ τάβαλες ἐμπρός μου.
Σ' ἔμένα, τὴν ἀνάξια, ἀν θέλω νὰ τὰ πάρω,
Κι' ἀν θέλω νὰ μὴ τὰ δεχθῶ καὶ νὰ τὰ στρέψω πίσω,
Εἶμαι ψυχρὴ κι' ἀχάριστη, ὑπερ' ἀπὸ τόσα
Μεγάλα δῶρα, τίποτε ἐγὼ δὲν σοῦ χαρίζω;
Ὅχι. Δὲν εἶμ' ἀχάριστη, ἀνάσθητη δὲν εἶμαι:
Εἶμαι φτωγὴ, πολὺ φτωγὴ ! Ἔνας Θεός τὸ ξεῖρει.
Ἄπ' τὰ πολλά μου δάκρυα σὸν ῥοδῶ τῆς ζωῆς σου
Ἐσθῆσανε τὰ χρώματα, καὶ τώρα δὲν τοῦ πρέπει
Νὰ γίνῃ μαξιλάρι σου, νὰ γένης τὸ κεφάλι.
Στρώσε τὸ μόνο κατὰ γῆς, γιὰ νὰ πατάς ἐπάνω.

X

Καὶ ὅμως εἶνε ὡμορφῆ ἀλήθεια ἡ ἀγάπη
Κι' ἀξίζει ν' ἀγαπᾷ κανεὶς. Λάμπει ἡ φωτιά τὸ ἴδιο
Κι' ἀν καίεται ναὸς Θεοῦ κι' ἀν καίεται λιναρί-
τὴν ἴδια λάμψη θγάσσου κι' ὁ κέβρος καὶ τὰ χόρτα,
Εἶνε ἡ ἀγάπη μὲ φωτιά: Ἄμα σοῦ λέγω, φῶς μου,
Σὲ ἀ γ α π ῶ... γιὰ κούτα με ! Σὲ ἀγαπῶ...γιὰ δὲς με...
Μεταμορφώοντα θεὰ μὲ φωτεινὸ στεφάνι
Κ' αἰσθάνουμαι τὶς θεϊκῆς ἀχτίνες πὸν πετοῦνε
Ἄπ' τὸ δικό μου πρόσωπο καὶ πέφτου σὸν δικό σου.
Ποτὲ δὲν εἶνε πρόστυχη κ' ἡ πὸ μικρὴ ἀγάπη
Τοῦ πὸ μικροῦ καὶ ταπεινοῦ εἶνε δεχτὴ στὸν Πλάστη.
Κ' ἐκέينو πὸν αἰσθάνουμαι, πού εἶνε πὸν μεγάλο
Ἄπ' ὅτι εἶμαι, μέσα μου περγυροβόλᾳ σάν ἥλιος
Καὶ θλέπω πόσο ὁ Ἔρωτας τὴν Πλάσιν ὡμορφαίνει.

XXI

Λέγε μου, ξαναλέγε μου καὶ πάλι ξαναπέ μου
Πῶς μ' ἀγαπᾷς. Ἄν μοιάζουσαν αὐτὰ τὰ δύο λογάκια,
Ἄμα τὰ λὲς ἀδιάκοπα, τοῦ κούκου τὸ τραγοῦδι,
Θυμῆσου πὸς δὲν ἔρχεται, ἀνθοσφραμιμένη,
Σὲ κάμπος, δάση καὶ θουὰ, λειβάδια καὶ λαγκάδια,
Δὲν ἔρχεται ἡ ἀνοιξὶς χωρὶς τραγοῦδι κούκου.
Μέσ' σὸ σκοτάδι μὲ φωνὴ ἀγγελικὴ ἀκούω
Δὲν ξεχωρίζω καθαρά τί λέει καὶ φωνάζω...
Πέες μου το κ' ἄλλη μὲν φορὰ πὸς μ' ἀγαπᾷς, καλέ μου,
Ἄν εἶν' ἔν' ἄστρο λαμπρὸ, πολλὰ μαζὺ δὲν εἶνε;
Κι' ἀν εἶν' ἔν' ἄνθος ὡμορφο, ποιά, τὰ πολλὰ δὲν θέλει;
Πέες μου λοιπὸν πὸς μ' ἀγαπᾷς καὶ πάλι ξαναπέ το,
Πέες μου το κ' ἄλλη μὲν φορὰ ! Καὶ μὴ ξεχνᾷς, καλέ μου,
Νὰ μ' ἀγαπᾷς καὶ ἀφανος στὰ θάθη τῆς ψυχῆς σου.

XLIII

Πολλὰ λουλουδία μουφρες πὸν τάκοβες, καλέ μου,
Ἄπὸ τὸ περιδῶλι σου, χειμῶνα - καλοκαίρι.
Στὴν κάμαρά μου θάβλεπες ν' ἀνθοῦν, νὰ λουλουδίζου,ν.
Σάν νὰ μὴ στερηθήκανε τὸ φῶς καὶ τὴν θροχούλα.
Ἔτσι, γιὰ τὴν ἀγάπη μου, πάρε καὶ σὺ, καλέ μου,
Αὐτὰ τὰ τραγοῦδία μου, αὐτοὺς τοὺς λογαμοῦς μου.
Ἐδῶ κι' αὐτὰ φυτρώσανε κ' ἐγίνανε τραγοῦδια.
Ἄπ' τὴν καρδιά μου τάκοβα χειμῶνα - καλοκαίρι.
Φαρμακερὰ ἀγριοχόρτα καὶ θεριεμένα ἀλήθεια
Ἄν μοῦ σκεπάζου τῆς καρδίας τὸ ἐρημο λειθάδι
Καὶ θεριστὴ σὲ καρπεροῦν, μὰ ἔχει τὸν κισσὸ τῆς
Κι' ἀγριοτριαντάφυλλα. Πάρε τὰ μὴ μαθήσου
Κι' ὀρμήνεψε τὰ μάτια σου νὰ μὴν τὰ θαραθοῦνε.
Πέες τῆς ψυχῆς σου ἡ ρίζες τῶν πᾶς μένουσαν στὴν δική μου.

Μετὰφρ. ΔΗΜ. ΣΤΑΗ

(*) Τὰ 43 σονετα, πὸ ἀποτελοῦν τὴν περίφημη συλλογὴ τῆς μεγάλης Ἄγ-γλίδος ποιητριάς Ἐλισάβετ Μπάρρετ Μπρῶουινγκ, δὲν ἔχουν καμμίαν ἀχέιν μὲ τὴν Πορτογαλίαν. Εἶνε ἡ ἱστορία τοῦ ἔρωτος τῆς ποιητριάς πρὸς τὸν μέ-γαλο Ἄγγλο ποιητὴ Ροβέρτο Μπρῶουινγκ, πὸν ἐφύτρωσε, ἀνθεῖς κ' ἐθέριεψε στὴν καρδιά τῆς κατὰ τὸ μακρὸ διάστημα τῆς ἀσθενείας τῆς, ὅποτε τὴν ἐπε-σκέπτετο ὁ ποιητὴς καὶ τῆς κρατοῦσε συντροφικῶς. Τὴν συλλογὴ αὐτὴ ἡ Μπρῶου-ινγκ ἐξάρσιος στὸν ἀγαπημένο τῆς τὴν ἡμέρα τῶν γάμων τῶν. Σχετικὸ μὲ τὸν ἔρωτα τῶν δύο αὐτῶν ποιητῶν ἦταν καὶ τὸ ἔργο πὸν ἔπαιξε τελευταῖα ἡ κ. Μα-ρίκα Κοτσουπῆ, μὲ τὸν τίτλο «Μίς Μπάς».